

Prozatímní vydání

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (devátého senátu)

21. února 2018 (*)

„Řízení o předběžné otázce – Daně – Daň z přidané hodnoty (DPH) – Po sobě následující dodání téhož zboží – Místo druhého dodání – Informace prvního dodavatele – Identifikační číslo pro účely DPH – Nárok na odpočet – Legitimní očekávání osoby povinné k dani stran existence podmínek nároku na odpočet“

Ve věci C-628/16,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím Bundesfinanzgericht (spolkový finanční soud, Rakousko) ze dne 30. listopadu 2016, došlým Soudnímu dvoru dne 5. prosince 2016, v řízení

Kreuzmayr GmbH

proti

Finanzamt Linz,

SOUDNÍ DVŮR (devátý senát),

ve složení E. Juhász, vykonávající funkci předsedy devátého senátu, K. Jürimäe (zpravodajka) a C. Lycourgos, soudci,

generální advokát: M. Wathelet,

vedoucí soudní kanceláře: A. Calot Escobar,

s přihlédnutím k písemné části řízení,

s ohledem na vyjádření předložená:

- za společnost Kreuzmayr GmbH J. Hochleitnerem, Rechtsanwalt,
- za rakouskou vládu G. Eberhardem, jako zmocněncem,
- za Evropskou komisi L. Lozano Palacios a M. Wasmeierem, jako zmocněnci,

s přihlédnutím k rozhodnutí, přijatému po vyslechnutí generálního advokáta, rozhodnout vč bez stanoviska,

vydává tento

Rozsudek

1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu čl. 32 prvního pododstavce a čl. 168 písm. a) směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty (Úř. věst. 2006, L 347, s. 1, dále jen „směrnice o DPH“).

2 Tato žádost byla předložena v rámci sporu mezi společnostmi Kreuzmayr GmbH a Finanzamt Linz (finanční úřad v Linci, Rakousko) ve věci nároku na odpočet daně z přidané hodnoty (DPH) na vstupu u plnění uskutečněných během roku 2008.

Právní rámec

Unijní právo

3 Článek 32 první pododstavec směrnice o DPH stanoví:

„Pokud je zboží odesláno nebo přepraveno dodavatelem nebo pořízovatelem nebo třetí osobou, považuje se za místo dodání místo, kde se zboží nachází v okamžiku zahájení svého odeslání nebo přepravy pořízovateli.“

4 Článek 138 odst. 1 této směrnice stanoví:

„Členské státy osvobodí od daně dodání zboží, které bylo odesláno nebo přepraveno mimo jejich území, avšak uvnitř [Evropské unie], prodávajícím nebo pořízovatelem nebo na účet jednoho z nich, uskutečněné pro jinou osobu povinnou k dani nebo právnickou osobu nepovinnou k dani, která jedná jako taková, v jiném členském státě než ve státě zahájení odeslání nebo přepravy zboží.“

5 Podle článku 167 uvedené směrnice:

„Nárok na odpočet daně vzniká okamžikem vzniku daňové povinnosti z odpotitelné daně.“

6 Článek 168 písm. a) téže směrnice stanoví:

„Jsou-li zboží a služby použity pro účely zdaněných plnění osoby povinné dani, má tato osoba nárok ve členském státě, v němž tato plnění uskutečňuje, odpočíst od daně, kterou je povinna odvést, tyto částky:

DPH, která je splatná nebo byla odvedena v tomto členském státě za zboží, jež jí bylo nebo bude dodáno, nebo za službu, jež jí byla nebo bude poskytnuta jinou osobou povinnou k dani.“

Rakouské právo

7 Ustanovení § 3 odst. 7 Umsatzsteuergesetz 1994 (rakouský zákon z roku 1994 o dani z obrátu) ve znění rozhodném z hlediska skutkového stavu v původním řízení (dále jen „UStG 1994“) uvádí:

„Dodání je uskutečněno v místě, kde se nachází předemt plnění při převodu práva nakládat s ním.“

8 Ustanovení § 3 odst. 8 vety první UStG 1994 zní:

„Pokud je předemt dodání přepraven nebo odeslán dodavatelem nebo kupujícím, považuje se dodání za uskutečněné v místě zahájení přepravy nebo odeslání kupujícímu nebo jím zmocněné třetí osobě.“

„Podnikatel je oprávněn k odpotě daně za dodání nebo jiná plnění, která jeho podnik v tuzemsku obdržel, pokud mu tuto daň příslušný jiný obchodník samostatně vyznačil na faktuře.

[...]

Pokud bylo dodání či jiné plnění uskutečneno pro podnikatele, který věděl nebo musel vědět, že dotčené plnění souvisí s podvodem v oblasti daně z obrátu nebo s jiným finančním deliktem v oblasti daně z obrátu, nárok na odpotě daně zaniká. To platí zejména v případě, kdy se takový finanční delikt týká předcházejícího nebo navazujícího plnění.“

Spor v povodním řízení a předběžné otázky

10 Společnost BP Marketing GmbH, usazená a pro účely DPH identifikovaná v Německu, prodala ropné produkty společnosti BIDI Ltd, identifikované pro účely DPH v Rakousku. Po zaplacení zálohy poskytla společnost BP Marketing společnosti BIDI řáda a doklady potřebné k převzetí dotčených ropných produktů. Společnost BIDI se ve společnosti BP Marketing zavázala, že zajistí přepravu těchto produktů z Německa do Rakouska.

11 Společnost BIDI prodala uvedené produkty společnosti Kreuzmayr a poskytla jí řáda a doklady potřebné k převzetí zboží, které obdržela od společnosti BP Marketing, aniž o tom informovala společnost BP Marketing, přičemž bylo sjednáno, že společnost Kreuzmayr zajistí nebo uskuteční přepravu ropných produktů z Německa do Rakouska. Společnost Kreuzmayr skutečně převzala dotčené zboží prostřednictvím svých zaměstnanců nebo pověřených přepravců. Tato plnění se uskutečnila v období od dubna do října 2007.

12 Společnost BP Marketing měla za to, že její dodání společnosti BIDI představovala dodání uvnitř Společenství, osvobozená od daně. Společnost BIDI účtovala společnosti Kreuzmayr rakouskou DPH, kterou poslední uvedená uhradila. Společnost Kreuzmayr následně využila dotčené zboží pro svá zdanitelná plnění a odečetla DPH na vstupu za rok 2008.

13 V rámci obžanskoprávního řízení mezi společnostmi BP Marketing a BIDI se společnost BP Marketing dozvěděla, že společnost BIDI pověřila společnost Kreuzmayr přepravou dotčeného zboží. Společnost BP Marketing sdělila tuto informaci německým daňovým orgánům, které jí následně vyměily DPH z dodání dotčeného zboží.

14 V Rakousku daňový úřad v Linci nejprve uznal odpotě DPH na vstupu ve prospěch společnosti Kreuzmayr. Během daňové kontroly nicméně vyšlo najevo, že společnost BIDI tuto fakturovanou DPH nepříznala ani neodvedla, o čemž společnost Kreuzmayr nebyla informována. Společnost BIDI svůj postup odvodnila tvrzením, že faktury za dodání ve prospěch společnosti Kreuzmayr byly vystaveny v Německu, a tedy dodání byla osvobozena od daně a nepodléhala zdanění v Rakousku.

15 Na základě této kontroly společnost BIDI vystavila společnosti Kreuzmayr opravené faktury bez DPH. Společnost BIDI však – údajně omylem – společnosti Kreuzmayr nevrátila neoprávněně vybrané částky. Vzhledem k tomu, že se společnost BIDI dostala do platební neschopnosti, společnost Kreuzmayr odvedené částky DPH nikdy neobdržela.

16 Finanční úřad v Linci dospěl na základě opravených faktur uvádějících, že dotčená dodání představují dodání uvnitř Společenství, osvobozená od daně, k závěru, že společnost Kreuzmayr neměla nárok na odpotě DPH na vstupu. Zrušil tedy odpotě DPH na vstupu společnosti Kreuzmayr, přičemž uvedl, že místo dodání uskutečněných mezi společnostmi BIDI a Kreuzmayr

se nenacházelo v Rakousku. Společnost Kreuzmayr toto rozhodnutí napadla žalobou.

17 Rozhodnutím ze dne 5. února 2013 vyhověl Unabhängiger Finanzsenat (nezávislý finanční senát, Rakousko) žalobě společnosti Kreuzmayr namířené proti zrušení odpote DPH na vstupu.

18 Finanční úřad v Linci podal odvolání proti tomuto rozhodnutí k Verwaltungsgerichtshof (správní soudní dvůr, Rakousko) který zrušil uvedené rozhodnutí rozsudkem ze dne 29. června 2016. Tento soud dospěl k závěru, že pouhá skutečnost, že společnost BP Marketing považovala v dobré víře dodání společnosti BIDI nesprávně za „dodání uvnitř Společenství“, nezakládá nárok společnosti Kreuzmayr na odpote DPH na vstupu uvedené ve fakturách za dotčená dodání.

19 Verwaltungsgerichtshof (správní soudní dvůr) měl rovněž za to, že úvahy Unabhängiger Finanzsenat (nezávislý finanční senát), podle kterých má společnost Kreuzmayr nárok na odpote DPH na vstupu, byly nesprávné. Tento soud totiž rozhodl, že ochrana legitimního očekávání nemůže pramenit z osvobození prvních dodání od daně, která objektivně nejsou dodáními uvnitř Společenství.

20 Vzhledem k tomu, že rozhodnutí Unabhängiger Finanzsenat (nezávislý finanční senát) ze dne 5. února 2013 bylo zrušeno, Bundesfinanzgericht (spolkový finanční soud, Rakousko), který nahradil tento soud, projednává nyní věc po rozsudku vydaném Verwaltungsgerichtshof (správní soudní dvůr).

21 Za těchto okolností se Bundesfinanzgericht (spolkový finanční soud) rozhodl přerušit řízení a položit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:

„1) Je nutno v takových případech, jako je případ, o který se jedná v převodním řízení,

– kdy osoba povinná k dani X1 disponuje zbožím uskladněným v členském státě A a X1 toto zboží prodá osobě povinné k dani X2 a X2 oznámila X1 svůj záměr, že toto zboží přepraví do členského státu B, přičemž X2 předložila X1 své identifikační číslo pro DPH, které jí přidělil členský stát B,

– a X2 toto zboží dále prodala osobě povinné k dani X3 a X2 se s X3 dohodla, že X3 zajistí její provede přepravu zboží z členského státu A do členského státu B a X3 přepravu zboží z členského státu A do členského státu B zajistila nebo provedla, a X3 mohla se zbožím disponovat jako vlastník již v členském státě A,

– avšak osoba X2 osobě X1 nesdělila, že toto zboží ještě před tím, než opustilo členský stát A, prodala dále,

– a osoba X1 rovněž nemohla zjistit, že X2 nezajistí její neprovede přepravu zboží z členského státu A do členského státu B,

vykládat unijní právo v tom smyslu, že se místo dodání osobou X1 osobě X2 určí podle čl. 32 prvního pododstavce směrnice o DPH, takže dodání osobou X1 osobě X2 je dodáním uskutečněným uvnitř Společenství (tzv. „aktivní dodání“)?

2) Je-li na první otázku třeba odpovědět záporně, je nutno unijní právo vykládat v tom smyslu, že osoba X3 je přesto oprávněna odejít na vstupu DPH členského státu B, kterou jí vyúčtovala osoba X2, pokud osoba X3 použije dotčené zboží pro účely svých plněných daňových v členském státě B a osobě X3 nelze vytýkat zneužívající uplatnění nároku na odpote DPH na vstupu?

3) Je-li na první otázku třeba odpovědět kladně a osoba X1 dodatečně zjistí, že osoba X3

zajistila přepravu dotčeného zboží a s tímto zbožím mohla disponovat jako vlastník již v členském státě. A, je pak nutné unijní právo vykládat v tom smyslu, že dodání osobou X1 osobě X2 způsobem ztrácí svou povahu dodání uskutečného uvnitř Společenství (a toto dodání je pak se způsobem účinností nutno považovat za tzv. „pasivní dodání“)?“

K předběžným otázkám

K první otázce

K přípustnosti

22 Rakouská vláda zpochybňuje přípustnost první otázky z důvodu, že má hypotetickou povahu, jelikož se týká dodání zboží uskutečného mezi společnostmi BP Marketing a BIDL, které není předmětem povodního řízení.

23 Je třeba uvést, že podle ustálené judikatury se na otázky týkající se výkladu unijního práva položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí v rámci své odpovědnosti a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat, vztahuje domněnka relevance. Soudní dvůr může žádost podanou vnitrostátním soudem odmítnout pouze tehdy, je-li zjevné, že požadovaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo k předmětu sporu v povodním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými nebo právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (rozsudek ze dne 14. června 2017, Santogal M-Comércio e Reparação de Automóveis, C-26/16, EU:C:2017:453, bod 31 a citovaná judikatura).

24 Je pravda, že v projednávané věci se první otázka vzhledem k její formulaci týká dodání mezi společnostmi BP Marketing a BIDL.

25 Ze žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce nicméně vyplývá, že první otázka předkládajícího soudu vychází z předpokladu, že v případě dvou po sobě následujících dodání, z nichž se jednalo o dodání uvnitř Společenství pouze u jedné, se čl. 32 první pododstavec směrnice o DPH může použít pouze na takové z těchto dvou dodání, u nichž došlo k přepravě uvnitř Společenství. Z použitelnosti tohoto ustanovení by tedy bylo možné dovodit, že se nepoužije na druhé dodání. Naopak, pokud by uvedené ustanovení nebylo použitelné na první dodání, použilo by se na druhé dodání.

26 Tato otázka tedy nepostrádá jakoukoli souvislost se sporem v povodním řízení, a musí být tudíž považována za přípustnou.

K věci samé

27 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda za takových okolností, jako jsou okolnosti ve věci v povodním řízení, musí být čl. 32 první pododstavec směrnice o DPH vykládán v tom smyslu, že se použije na první nebo na druhé ze dvou po sobě následujících dodání téhož zboží, u nichž došlo pouze k jedné přepravě uvnitř Společenství.

28 Článek 32 první pododstavec směrnice o DPH stanoví, že pokud je zboží odesláno nebo přepraveno dodavatelem nebo pořízovatelem nebo třetí osobou, považuje se za místo dodání místo, kde se zboží nachází v okamžiku zahájení svého odeslání nebo přepravy pořízovateli.

29 Ze znění tohoto ustanovení tedy vyplývá, že se toto ustanovení použije pouze na dodání zboží, kterému se přičítá přeprava nebo odeslání.

30 Z ustálené judikatury přitom zaprvé vyplývá, že v případě, že dvě po sobě následující

dodání téhož zboží, uskutečňná za protiplnění mezi osobami povinnými k dani, které jednají jako takové, zakládají jedno odeslání nebo jednu přepravu tohoto zboží uvnitř Společenství, může být toto odeslání nebo přeprava přičtena pouze jednomu z obou dodání (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 16. prosince 2010, Euro Tyre Holding, C-430/09, EU:C:2010:786, bod 21 a citovaná judikatura, jakož i ze dne 26. července 2017, Toridas, C-386/16, EU:C:2017:599, bod 34).

31 Z toho vyplývá, že v takové situaci se čl. 32 první pododstavec směrnice o DPH použije pouze na dodání, kterému je přičtena přeprava uvnitř Společenství.

32 Judikatura Soudního dvora dále upřesňuje, že za účelem určení, ke kterému z obou dodání musí být přičtena přeprava uvnitř Společenství, je třeba provést celkové posouzení všech konkrétních okolností projednávaného případu. V rámci tohoto posouzení je třeba zejména určit okamžik, kdy bylo podruhé provedeno na konečného pořizovatele právo nakládat se zbožím jako vlastník (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. července 2017, Toridas, C-386/16, EU:C:2017:599, body 35 a 36, jakož i citovaná judikatura).

33 V případě, že se druhý převod tohoto práva nakládat se zbožím jako vlastník uskutečnil před tím, než došlo k přepravě uvnitř Společenství, nelze tuto přepravu přičítat prvnímu dodání ve prospěch prvního pořizovatele (rozsudek ze dne 26. července 2017, Toridas, C-386/16, EU:C:2017:599, bod 36 a citovaná judikatura).

34 Konečně je nutno dodat, že pro účely určení, zda lze dodání kvalifikovat jako „dodání uvnitř Společenství“, je třeba zohlednit záměry kupujícího v okamžiku pořízení dotčeného zboží, jsou-li podpořeny objektivními skutečnostmi (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. prosince 2010, Euro Tyre Holding, C-430/09, EU:C:2010:786, bod 34 a citovaná judikatura).

35 V projednávaném případě vyplývá z předkládacího rozhodnutí, že společnost Kreuzmayr nakládala se zbožím jako vlastník, dříve než se uskutečnila přeprava uvnitř Společenství. Z toho vyplývá, že za takových okolností, o jaké se jedná ve věci v původním řízení, je třeba přepravu uvnitř Společenství přičítat dodání mezi zprostředkujícím subjektem a konečným pořizovatelem, a že čl. 32 první pododstavec směrnice o DPH se použije jen na druhé dodání.

36 Navíc je ve světle předkládacího rozhodnutí pravděpodobné, že společnosti BIDI a Kreuzmayr věděly o tom, že právo nakládat se zbožím jako vlastník bylo provedeno na společnost Kreuzmayr v Německu před přepravou uvnitř Společenství. Za takových okolností nelze místo druhého dodání takového četřzce transakcí, jako je četřzec dotčený v původním řízení, určit bez zohlednění relevantních objektivních skutečností, které byly známy zprostředkujícímu subjektu a konečnému pořizovateli a nemže se odvíjet výlučně od kvalifikace, kterou prvnímu dodání připsal první dodavatel pouze na základě informací, které mu byly nesprávně poskytnuty zprostředkujícím subjektem.

37 Tento závěr nemže být ovlivněn skutečností, že – jako tomu bylo ve věci v původním řízení – první dodavatel nebyl informován o tom, že zprostředkující subjekt zboží dále prodá konečnému pořizovateli před jakoukoli přepravou uvnitř Společenství a že se zprostředkující subjekt prvnímu dodavateli prokázal identifikačním číslem pro účely DPH uděleným německým státem určení přepravy uvnitř Společenství.

38 Ve světle předcházejících úvah je třeba na první otázku odpovědět tak, že za takových okolností, jako jsou okolnosti věci v původním řízení, musí být čl. 32 první pododstavec směrnice o DPH vykládán v tom smyslu, že se použije na druhé ze dvou po sobě následujících dodání téhož zboží, u něhož došlo pouze k jedné přepravě uvnitř Společenství.

Ke druhé otázce

39 Podstatou druhé otázky předkládajícího soudu je, zda za předpokladu, že druhé dodání v řetězci dvou za sebou následujících dodání, u nichž došlo pouze k jedné přepravě uvnitř Společenství, musí být zásada ochrany legitimního očekávání vykládána v tom smyslu, že konečný pořizovatel, který nesprávně uplatnil nárok na odpočet DPH na vstupu, může nicméně z důvodu uhrazení DPH odpočítat DPH zaplacenou na základě faktur předložených zprostředkujícím subjektem, který nesprávně kvalifikoval své dodání jako „vnitrostátní dodání“.

40 Je třeba připomenout, že na dodání zboží uvnitř Společenství se nevztahují podmínky stanovené v čl. 138 odst. 1 směrnice o DPH (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 9. února 2017, Euro Tyre, C-21/16, EU:C:2017:106, bod 25 a citovaná judikatura).

41 Rovněž je třeba zdůraznit, že nárok na odpočet stanovený v článku 167 a následujících směrnice o DPH je nedílnou součástí systému DPH a nemůže být v zásadě omezen. Účelem režimu odpočtu je zcela zbavit podnikatele zátlé DPH, která je splatná nebo byla zaplacená v rámci všech jeho ekonomických činností (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 15. září 2016, Senatex, C-518/14, EU:C:2016:691, bod 37 a citovaná judikatura).

42 Společný systém DPH tedy zaručuje dokonalou neutralitu, pokud jde o daňovou zátlé všech hospodářských činností, a to bez ohledu na jejich účel nebo výsledek, za podmínky, že uvedené činnosti samy podléhají DPH (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. dubna 2017, Farkas, C-564/15, EU:C:2017:302, bod 43 a citovaná judikatura).

43 Možnost uplatnit nároku na odpočet DPH je totiž omezena pouze na splatné daně a nemůže být rozšířena na DPH, která byla na vstupu zaplacená bezdůvodně (viz obdobně rozsudek ze dne 14. června 2017, Compass Contract Services, C-38/16, EU:C:2017:454, body 35 a 36). Z toho vyplývá, že se tento nárok neuplatní u DPH, která je splatná pouze z důvodu, že je uvedena na faktuře (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 13. prosince 1989, Genius, C-342/87, EU:C:1989:635, bod 19, jakož i ze dne 6. listopadu 2003, Karageorgou a další, C-78/02 až C-80/02, EU:C:2003:604, bod 51).

44 V případě, že dodáním uvnitř Společenství je druhé dodání v řetězci dvou za sebou následujících dodání, u nichž došlo pouze k jedné přepravě uvnitř Společenství, tak konečný pořizovatel nemůže odpočítat od DPH, kterou je povinen odvést, částku DPH bezdůvodně zaplacenou za zboží, které mu bylo dodáno v rámci dodání uvnitř Společenství osvobozeného od daně, jen na základě nesprávné faktury předané dodavatelem.

45 Z žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce nicméně vyplývá, že se předkládající soud rovněž zabývá tím, zda se takový subjekt, jako je společnost Kreuzmayr, může nicméně pro účely uplatnění nároku na odpočet DPH na základě zásady ochrany legitimního očekávání opírat pouze o údaje uvedené na faktuře vystavené jeho dodavatelem, podle kterých je dodání vnitrostátním dodáním.

46 V tomto ohledu je nutno zdůraznit, že právo dovolávat se zásady ochrany legitimního očekávání svádí každému jednotlivci, u kterého vyvolal správní orgán podložené naděje na základě konkrétních ujištění, která mu poskytl (rozsudek ze dne 9. července 2015, Salomie a Oltean, C-183/14, EU:C:2015:454, bod 44, jakož i citovaná judikatura).

47 Z toho vyplývá, že za takových okolností, jako jsou okolnosti dotčené ve věci v původním řízení, se subjekt pro účely uplatnění nároku na odpot DPH na vstupu nemže dovolávat ochrany legitimního očekávání vůči svému dodavateli.

48 Subjekt v situaci společnosti Kreuzmayr ve věci v původním řízení naopak může požadovat vrácení daně, kterou neprávem zaplatil subjektu, který vystavil nesprávnou fakturu, v souladu s vnitrostátním právem (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 26. dubna 2017, Farkas, C-564/15, EU:C:2017:302, bod 49 a citovaná judikatura).

49 Vzhledem ke všem výše uvedeným skutečnostem je třeba odpovědět na druhou otázku tak, že jelikož druhé dodání v řetězci dvou za sebou následujících dodání, u nichž došlo pouze k jedné přepravě uvnitř Společenství, je dodáním uvnitř Společenství, musí být zásada ochrany legitimního očekávání vykládána v tom smyslu, že konečný poizovatel, který nesprávně uplatnil nárok na odpot DPH na vstupu, nemže z titulu zaplacení DPH odpotítat DPH zaplacenou dodavateli pouze na základě faktur předložených zprostředkujícím subjektem, který nesprávně kvalifikoval své dodání.

K třetí otázce

50 Podstatou třetí otázky předkládajícího soudu je, zda lze v případě záporné odpovědi na první otázku kvalifikaci takových transakcí, jako jsou transakce ve věci v původním řízení, zpřtně změnit, jakmile se první dodavatel dozví o skutkových okolnostech týkajících se přepravy druhého dodání.

51 S ohledem na odpověď na první otázku není třeba odpovídat na třetí otázku.

K nákladem řízení

52 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníky řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (devátý senát) rozhodl takto:

1) Za takových okolností, jako jsou okolnosti věci v původním řízení, musí být čl. 32 první pododstavec směrnice Rady 2006/112/ES ze dne 28. listopadu 2006 o společném systému daně z přidané hodnoty vykládán v tom smyslu, že se použije na druhé ze dvou po sobě následujících dodání téhož zboží, u něhož došlo pouze k jedné přepravě uvnitř Společenství.

2) Vzhledem k tomu, že druhé dodání v řetězci dvou za sebou následujících dodání, u nichž došlo pouze k jedné přepravě uvnitř Společenství, je dodáním uvnitř Společenství, musí být zásada ochrany legitimního očekávání vykládána v tom smyslu, že konečný poizovatel, který nesprávně uplatnil nárok na odpot daně z přidané hodnoty na vstupu, nemže z titulu zaplacení daně z přidané hodnoty odpotítat daň z přidané hodnoty zaplacenou dodavateli pouze na základě faktur předložených zprostředkujícím subjektem, který nesprávně kvalifikoval své dodání.

Podpisy.

*— Jednací jazyk: němčina.